

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/77/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244986
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1111244986.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: Š. Š., G.. XX. XX. XXXX, K. Na K. Č.. X, K., zastúpený: FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského ul. č. 2, Bratislava, IČO: 35 955 341, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, ul. Imricha Karvaša č. 1, Bratislava, IČO: 30 844 789, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08. apríla 2014, č. k. 18C/221/2011 - 262, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 17. 757, 55 eur s 9, 25 % úrokom z omeškania ročne od 19. apríla 2011 do zaplatenia, titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a zároveň zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu predloženia návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 4, § 9 ods. 1, § 15, § 16 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, čl. 1 ods. 1 veta prvá, čl. 2 ods. 2, 3, čl. 3 ods. 3, čl. 20 ods. 2, 3, čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy Slovenskej republiky, § 415 Občianskeho zákonníka, § 441 Občianskeho zákonníka, § 222 ods. 1, 2, § 223 ods. 2, § 59 ods. 1 Obchodného zákonníka a vecne tým, že žalobca v konaní nepreukázal ani jeden z troch predpokladov zodpovednosti za vznik škody, nesprávny úradný postup žalovaného, ako ani príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, z dôvodu ktorého sa výškou škody nezaoberal. Poukázal na skutočnosť, že **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKEJ INVESTÍCIE** (ďalej len „Družstvo“) spolupracovalo od roku 2000 so spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s., IČO: 36 020 095, od roku 2002 so spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s., IČO: 35 828 749 (ďalej „obchodník s cennými papiermi“), pričom uvedený obchodník s cennými papiermi od 13. 05. 2003, kedy nadobudlo právoplatnosť prvostupňové rozhodnutie Úradu pre finančný trh č. GRUFT-22/2003/OCP zo dňa 22. 04. 2003, nemal povolenie na poskytovanie investičnej služby riadenie portfólia podľa § 6 ods. 2 písm. d) zákona o cenných papieroch, a to do 22. 04. 2008, na základe skutočnosti ktorej je zrejmé, že nešlo o kontinuálnu činnosť pri riadení portfólia Družstva obchodníkom s cennými papiermi. Uviedol, že z listinného dokladu - informácia o hodnote členského podielu a výnosu za rok 2009, vystaveného Družstvom, vyplýva, že

žalobca sa stal vlastníkom členského podielu k 31. 12. 2009 v celkovej hodnote 34. 960, 69 eur s tým, že Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 08. januára 2008, č. OPK-9750/3/2007 uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 500. 000,- Sk a rozhodnutím zo dňa 20. augusta 2008, OPK-9750/5/2007 uložila obchodníkovi s cennými papiermi opätovne pokutu vo výške 300. 000,- Sk. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 11. apríla 2011, č. k. 3K/95/2010 (správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), právoplatným dňa 05. mája 2011, vyhlásil konkurz na majetok Družstva ako dlžníka, pričom v súčasnosti je konkurz zameraný na speňažovanie majetku s tým, že žalobca v súlade s princípom zmluvnej autonómie rovnakého postavenia účastníkov právnych vzťahov dobrovoľne vstúpil do záväzkového vzťahu s Družstvom a na základe individuálneho slobodného rozhodnutia prevzal na seba práva a povinnosti vyplývajúce z členstva v Družstve v snahe čo najlepšie realizovať svoje záujmy a potreby v podmienkach trhového hospodárstva, voľnej súťaže a konkurencie. Poukázal na skutočnosť, že pre štát platí, že sa má zásadne zdržať zásahov do súkromno-právnej oblasti, t. j. do slobodného súkromného rozhodovania fyzických a právnických osôb a vzhľadom na princípy členskej samosprávy v Družstve v zmysle jeho stanov a ustanovení Obchodného zákonníka uviedol, že štát nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti Družstva a jeho majetkovoprávnych vzťahov, v ktorých má družstvo autonómne postavenie. Uviedol, že až odo dňa 01. 06. 2010, t. j. od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch podľa zákona č. 129/2010 Z. z., malo Družstvo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície a až odvtedy mohla Národná banka Slovenska kontrolovať, či Družstvo dodržiava schválený Prospekt investície (teda, či si Družstvo plní povinnosť uloženú zákonom od 01. 06. 2010), pričom za prípadné nedodržanie tejto povinnosti v období po 01. 06. 2010 bolo možné Družstvo sankcionovať, avšak dovtedy (pred 01. 06. 2010) Národná banka Slovenska nemohla Družstvu nič prikazovať a nariaďovať a už vôbec nemohla určovať, či a do akých konkrétnych cenných papierov má Družstvo investovať, a preto dospel k záveru, že žalovaný za podnikateľské rozhodnutia a aktivity Družstva, a teda ani za plnenie Prospektu investície Družstva, nezodpovedá. Uviedol, že za plnenie Prospektu investície Družstva zodpovedá predstavenstvo Družstva ako jeho štatutárny orgán, pričom Družstvo podnikalo na základe ustanovení Obchodného zákonníka, vstupovalo do zmluvných vzťahov s fyzickými osobami (žalobcom) a právnickými osobami (obchodníkom s cennými papiermi), z dôvodu ktorého Národná banka Slovenska nemala kompetencie voči Družstvu zasahovať, nakoľko táto činnosť Družstva stála mimo jej dozoru. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobe a ani v priebehu konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že Národná banka Slovenska si neplnila zákonom jej dané povinnosti, keď žalobca, v snahe dosiahnuť vyššie výnosy z vložených peňazí si musel byť vedomý, že uzavretie právnych úkonov s Družstvom môže byť spojené s adekvátnym rizikom. Uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach a nepreukázal základný atribút vzniku škody, ktorým bol nesprávny úradný postup žalovaného a dospel k záveru, že nie je daná príčinná súvislosť medzi konaním Slovenskej republiky, zastúpenej Národnou bankou Slovenska a vznikom škody žalobcu, keďže mu nevznikla tým, že vložil finančné prostriedky do Družstva, ale škoda mu mohla vzniknúť iba v dôsledku neschopnosti Družstva splniť svoj záväzok z uzavretých zmlúv z dôvodu jeho nepriaznivej finančnej situácie (žalobca si uplatnil svoju pohľadávku v konkurznom konaní), a žalobu voči Družstvu nepodal. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že Úrad pre finančný trh, ktorého kompetencie pri výkone dohľadu prešli od 01. 01. 2006 na Národnú banku Slovenska, schválil pre Družstvo dňa 21. 03. 2002 Prospekt investície podľa § 127 ods. 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (právoplatný dňa 28. 03. 2002), na základe ktorého bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky majetkových hodnôt 10 rokov, pričom za pravdivosť údajov v prospekte investície zodpovedá štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, ktorého vyhlásenie o tom, že skutočnosti uvedené v Prospekte investície sú úplné a pravdivé, ako aj jeho podpis, musí Prospekt investície obsahovať. Uviedol, že obsahom Prospektu investície je iba zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyť výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu služieb, ktoré poskytuje, čo je povinná náležitosť prospektu podľa § 128 ods. 1 písm. a) bodu 10 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov s tým že schválenie Prospektu investície neznamenovalo schválenie zmluvy, keď schválením Prospektu investície nevznikol medzi Družstvom a Obchodníkom s cennými papiermi zmluvný vzťah, pričom Prospekt investície neukladal povinnosti tretím osobám (ani obchodníkovi s cennými papiermi), ale zaväzoval len vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, ktorého povinnosťou bolo uzatvoriť s obchodníkom s cennými papiermi zmluvu, ktorá by obsahovala zásady správy portfólia uvedené v prospekte, kontrolovať plnenie zmluvy a v prípade jej neplnenia vymáhať súdnou cestou splnenie zmluvných záväzkov vyplývajúcich v prospech

členov Družstva (investorov). Vo vzťahu ku kompetenciám Národnej banky Slovenska súd prvej inštancie uviedol, že s účinnosťou od 01. 06. 2010 bola Národná banka Slovenska oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt dodržiava schválený Prospekt investície, pričom Národná banka Slovenska nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, pretože by to bolo nezákonným prekročením jej kompetencií a dospel k záveru, že Národná banka Slovenska po podaní podnetu Družstvom a oboznámení sa s informáciami uvedenými v podnete vykonala ihneď, v období od 20. 04. 2010 do 06. 05. 2010 u Obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste, pričom Obchodník s cennými papiermi neposkytoval pre Družstvo investičnú službu riadenie portfólia v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z., v rámci dohľadu na mieste nepredložil Národnej banke Slovenska žiadnu dokumentáciu, ktorá by preukazovala, že Obchodník obhospodaroval portfólia tých družstiev, s ktorými uzavrel Zmluvu o riadení portfólia, nepredložil žiadnu dokumentáciu, ktorá by preukazovala, že vykonával ktorúkoľvek z činností uvedených v čl. I bode 2 zmlúv o riadení portfólia, nepredložil žiadne pokyny portfólia manažéra, konfirmácie obstaraných obchodov pre družstvá, nepredložil zmluvy o kúpe alebo predaji cenných papierov obstaraných pre družstvá, výpisy z evidencie majetkových účtov, či doklady preukazujúce úschovu a správu cenných papierov. S poukazom na ustanovenie čl. 20 ods. 3 prvej vety Ústavy SR v spojení s ustanoveniami § 222 ods. 1 a 2, § 223 ods. 2 a § 59 ods. 1 Obchodného zákonníka dospel prvoinštančný súd k záveru, že to bol práve samotný žalobca, ktorý zanedbal prevenčnú povinnosť uloženú mu Obchodným zákonníkom ako členovi Družstva, a preto musí následky s tým spojené znášať sám. Uviedol, že žalobca sa mohol a súčasne mal povinnosť presvedčiť ako člen Družstva o ním uvádzaných skutočnostiach, mal sa aktívne s dostatočnou starostlivosťou riadne a včas zaujímať o svoje práva voči Družstvu, nakoľko ich podcenením, či zanedbaním sa sám pričínil o znehodnotenie alebo nevyožiteľnosť (stratu) svojich majetkových, satisfakčných práv súvisiacich s Družstvom, a pokiaľ sa rozhodol v spornom období vložiť peňažné prostriedky do Družstva, pretože ponúkalo zhodnotenie vlozenej sumy o výnos, ktorý prevyšoval mnohonásobne úroky poskytované bankami, znamená to, že žalobca mal vedomosť o tom, aké úroky banky poskytujú. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že nakoľko žalobca vložil finančné prostriedky do podnikateľského subjektu, ktorým je Družstvo, bol s ním v právnom vzťahu, či už na základe vloženého členského vkladu, zmenky, prípadne na základe zmeniek vydaných na výplatu údajných vyrovnacích podielov a iba Družstvu vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi finančné prostriedky v žalovanej výške, a len v prípade, ak by sa nedomohol svojich pohľadávok proti Družstvu, tak až následne by bolo zrejmé, či mu vznikla alebo nevznikla škoda. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že medzi škodou, ktorá sa má rovnať hodnote investovanej sumy (vkladu) do Družstva a nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v údajnej nečinnosti Národnej banky Slovenska je daná príčinná súvislosť, a ani s tým, že v prípade, ak by Národná banka Slovenska včas zakročila a pozastavila by činnosť Družstva a Obchodníka s cennými papiermi, nevložil by svoje peniaze do Družstva, nakoľko uzavretím právneho úkonu s Družstvom, žalobcovi (členovi Družstva) ním označená škoda ešte nevznikla; vznikla mu vymožitelná pohľadávka voči Družstvu a škoda mu prípadne vznikne až v dôsledku nevyožiteľnosti tejto pohľadávky voči Družstvu, pričom táto skutočnosť, t. j. nevyožiteľnosť, nemá príčinnú súvislosť s údajnou nečinnosťou Národnej banky Slovenska, ale vo finančnom hospodárení Družstva v rozsahu jeho predmetu podnikania. Výrok, ktorým súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu predloženia návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol, odôvodnil právne ust. § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a vecne tým, že rozhodovanie o navrhovaných prejudiciálnych otázkach by bolo vzhľadom na predmet sporu nadbytočné a navyše súd prvej inštancie nie je súdom, proti ktorému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, a preto mu povinnosť obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie nevzniká. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne plným úspechom žalovaného v konaní, ktorému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli a z uvedeného dôvodu ich náhradu nežiadal.

2.

Proti tomuto rozsudku, v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), z dôvodu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, resp. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania. V dôvodoch svojho odvolania namietol, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedol, že sa spoliehal, že nedôjde ku škode na jeho úkor, pretože vychádzal z garancie Národnej banky Slovenska ako orgánu dohľadu a nemohol predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu žalovaného, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad Prospektom investícií nedefinoval a postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, ktorý sa na žalovaného z hľadiska stability a ochrany investície spoliehal. Argument žalovaného, že upozornil Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z. z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva posúdil ako úplne irelevantný, nakoľko nemohol mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť a nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska, spočívajúcim v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zák. č. 566/2001 Z. z. Za obzvlášť nepochopiteľný žalobca považoval záver súdu prvej inštancie, že sa mal viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady „právo patrí bdelym“, nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu a nie v dôsledku toho, že nebol „bdelý“ s tým, že mu nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými mohol zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami, k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Uviedol, že povinnosťou Národnej banky Slovenska podľa ust. § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ust. § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 01. mája 2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska napriek tomu, že žalovaný v priebehu celého konania tvrdil opak, a preto mala Národná banka Slovenska zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných Národnou bankou Slovenska Družstvu (Prospekt investícií, vydaný vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi s tým, že povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca koncipovaný tak široko, že má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov, teda aj žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/206/2011 bolo výpoveďou svedka T. J. B., R. preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING, a. s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka s cennými papiermi z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od neho získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom a Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po tomto vytknutí zo strany Národnej banky Slovenska, rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, a. s., CI Reality, s.r.o. a GLOBAL production s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a. s. a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, T. L. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Uviedol, že Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING, a. s. a obchodníkom a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch, ani po vydaní tohto rozhodnutia, okrem udelenej pokuty vo výške 10. 000 eur, Národná banka Slovenska nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi alebo udeliť

sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka), následné podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi, vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ním vložených prostriedkov do Družstva, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohol rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu mu banka svojím zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 04. marca 2011 Obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva tolerovanie porušovania právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011 Národnou bankou Slovenska. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že Družstvo zhromažďovalo peňažné prostriedky a zabezpečovalo ich zhodnocovanie v zmysle Zákona o cenných papieroch na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt v zmysle § 126 Zákona o cenných papieroch, a to na základe zverejneného prospektu investície, ktorý schválila Národná banka Slovenska, pričom prospekt investície bol vypracovaný k 20. 02. 2002 a doplnený Dodatkom k prospektu investícií zo dňa 21. 03. 2003 a 03. 06. 2008. Poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 30. mája 2011, č. ODT-10890-4/2010, právoplatným dňa 18. júla 2011 zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investícií s tým, že Národná banka Slovenska ustálila trvanie neaktuálnosti Prospektu až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do Prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, späťne k 31. decembru 2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27. augusta 2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti a údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené, boli neaktuálne minimálne od 01. októbra 2009 a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva, boli neaktuálne už k 31. decembru 2006 z čoho vyplýva, že Družstvo svojím konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31. decembra 2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy činnosť Družstva zakázala. Vo vzťahu k predčasnosti žalobného návrhu uviedol, že existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu, návrh na náhradu škody proti štátu a nerobí takýto návrh predčasným, pretože je povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia navrhovateľa ako veriteľa v konkurznom konaní a ak áno, v akom rozsahu, pričom súd pri tomto hodnotení dokonca nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu, a preto žiadna platná právna norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu a to ani vtedy, ak doposiaľ nemal možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je podľa jeho názoru a prvoinštančného súdu povinný mu dané plnenie vrátiť s tým, že ani zák. č. 514/2003 Z. z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov, ale naopak pripúšťa regresnú náhradu. Uviedol, že ak by prebiehajúce konkurzné konanie vylučovalo podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, zákon o zodpovednosti za škodu, ako i trestný zákon v platnom znení, a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania a súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu, či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze. Uviedol, že aktuálny stav konkurzu objektívne vylučuje jeho možnosť ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu sp. zn. 3K/95/2010, nakoľko z písomného vyjadrenia správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu zo dňa 20. 08. 2013 vyplýva, že v konkurznej podstate nie sú žiadne prostriedky, celý majetok je tvorený hypotetickými pohľadávkami z neukončených súdnych sporov, ktoré vedie správca konkurznej podstaty voči Národnej banke Slovenska, Garančnému fondu investícií, poisťovni Chartis Europe a iným žalovaným. Namietol, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvoinštančným súdom vyplýva, že listinné dôkazy, ktoré si vyžiadal, resp. predložili strany sporu, neboli riadne vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O. s. p., s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť, nakoľko prvoinštančný súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového a právneho stavu veci s poukazom na skutočnosť, že z jeho činnosti boli súdu známe aj iné dôležité skutočnosti z dôvodu prebiehajúcich konaní v skutkovo a

právne analogických veciach na súde prvej inštancie. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR, všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky nastolené stranami, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 241/07). Uviedol, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobcu, a preto jeho tvrdenie, že napadnutý rozsudok považuje za *denegatio iustitiae*, je účelové. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca sa účelovo snaží dodatočne navrhovať vykonanie ďalších právne irelevantných dôkazov, ktoré iba odďaľujú vydanie rozhodnutia vo veci a zároveň sa snaží vyfabulovať fiktívnu existenciu jeho údajného nesprávneho postupu a tiež fikciu, kedy sa tak stalo, pretože údajný nesprávny úradný postup nebol preukázaný a neexistuje s tým, že žalobca nevyužil všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodal žiadny návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Poukázal na skutočnosť, že kompetencie Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi a ich medze vyplývajú aj z Ústavy SR a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z článku 2 ods. 2 Ústavy SR s tým, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou SR a platnými právnymi predpismi, nebola nečinná, nespôsobilá žiadne prieťahy a pri svojom postupe voči Družstvu a aj obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá, zakotvené ustanoveniami zákona o dohľade a zákona o cenných papieroch. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca mohol požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom a muselo mu byť známe, že s investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov s tým, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu a až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch, teda až od 01. júna 2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohliadať, či Družstvo schválený Prospekt investície dodržiava. Uviedol, že povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01. januára 2009, na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch v znení zák. č. 558/2008 Z. z. a počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt, štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície a informácie a podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností. Poukázal na skutočnosť, že žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať, nakoľko vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ust. § 129 ods. 1 písm. b) zákona o cenných papieroch, ktorá spočívala v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov, a preto za dodržiavanie Prospektu investície Družstva bolo aj voči členom družstva vždy zodpovedné predstavenstvo ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Žalovaný v dôvodoch svojho vyjadrenia ďalej uviedol, že Národná banka Slovenska mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, a to, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané zákonom a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ust. § 130 zákona o cenných papieroch, pričom tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdovala a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s

bývalými ustanoveniami § 129 a § 130 zákona o cenných papieroch a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Namietol, že nikdy počas súdneho konania netvrdil, že obchodník CI a Družstvo nepatria medzi dohliadané subjekty, ale zdôraznil, že nevykonával dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva, ktoré malo široký predmet činnosti. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, pričom sa nedopustila žiadnych prietahov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zák. č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj Ústavou SR. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/4968/2009 žalovaný uviedol, že tento primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne a marginálne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci a z jeho odôvodnenia zároveň vyplýva, že akokoľvek inak nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v ust. § 3 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, a preto zodpovednosť štátu v prípade, ak existuje iný dlžník, je zodpovednosť subsidiárna a tiež objektívna, ktorej sa štát nemôže zbaviť, z dôvodu ktorého musia byť najskôr využité všetky zákonné možnosti veriteľa voči iným dlžníkom a následne musia byť jednoznačne a nespochybniteľne preukázané všetky tri predpoklady tejto zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené súčasne. Uviedol, že skutočná existencia pohľadávky žalobcu a jej výška voči Družstvu sa bude zisťovať v rámci incidenčných súdnych konaní, pokiaľ ich správca konkurznej podstaty Družstva neuzná skôr a až následne, ak pohľadávka žalobcu voči Družstvu nebude uspokojená v rámci konkurzu, môže mu vzniknúť škoda s tým, že žalobca nepreukázal prvotný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to jej vznik, s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012-45 z 13. februára 2013. K námietke žalobcu, že v konkurze na majetok Družstva a v súvisiacich incidenčných súdnych konaniach ani viac ako dva roky od vyhlásenia konkurzu nemajú veritelia ani len zistené pohľadávky, poukázal na písomné vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Družstva zo dňa 14. septembra 2011, v ktorom správca konkurznej podstaty konštatuje katastrofálny stav účtovníctva úpadcu, ktoré bolo vedené len do júla 2010 a po tomto dátume sa v účtovníctve nenachádzajú žiadne účtovné záznamy, účtovné doklady sú v neporiadku, mnohé z nich chýbajú a veľká časť finančných operácií úpadcu bola realizovaná v hotovosti bez riadneho zaznamenania v účtovníctve a pohľadávky neboli popreté z dôvodu, že by boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom. Žalovaný uviedol, že zo zápisnice z pojednávania jasne vyplýva, že súd prvej inštancie jednotlivé dôkazy, nachádzajúce sa doteraz v súdnom spise, oboznámil a presne špecifikoval o aké doklady išlo a aký je ich obsah s tým, že v súlade s ust. § 121 O. s. p., netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, pričom z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. februára 2008, sp. zn. 1Obo/283/2006 vyplýva, že dôkazy, na ktoré účastník dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože účastník viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe voči rôznym dlžníkom, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať. Poukázal na skutočnosť, že na Okresnom súde Bratislava I sú proti nemu vedené stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom vo všetkých sporoch majú žalobcovia rovnakého právneho zástupcu.

4.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. apríla 2015, č. k. 10Co/124/2015 - 316 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní žalobcu proti tomuto rozsudku rozhodol uznesením zo dňa 22. februára 2017, sp. zn. 6 Cdo 66/2016, 6 Cdo 67/2016 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, nakoľko vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu, ktoré bolo formulované ako právna a skutková argumentácia, nebolo žalobcovi doručené, napriek tomu, že mu možnosť oboznámiť sa s týmto podaním mala byť daná a zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2015, sp. zn. 10Co/125/2015 odmietol.

5.

Súd prvej inštancie v súlade so závermi uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, doručil vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu, žalobcovi dňa 22. 06. 2018, pričom žalobca, resp. jeho právny zástupca sa k nemu nevyjadril.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 378 ods. 1 CSP, zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. septembra 2018 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

7.

Podľa § 470 ods. 1 CSP (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

10.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol členom PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKE INVESTÍCIE, Poľná č. 1, Bratislava, IČO: 35 784 717 (ďalej „Družstvo“), toho času v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2011, č. k. 3K/95/2010 - 21, právoplatným dňa 05. mája 2011, s členským podielom č. 10260 ku dňu 31. decembra 2009 v sume 34. 960, 69 eur, pričom v dôsledku žiadosti žalobcu o zrušenie členského podielu podanej Družstvu dňa 10. 01. 2011, došlo na základe rozhodnutia predstavenstva Družstva zo dňa 10. 07. 2011 k zániku jeho členstva v Družstve a vznikol mu nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 17. 757, 55 eur, ktorého zaplataenia, spolu s garantovanou výškou zhodnotenia, titulom škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného, sa v konaní domáha.

12.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že dňa 02. júna 2008 bola medzi Družstvom ako klientom a obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. v likvidácii, Poľná č. 1, Bratislava, IČO: 35 828 749 (ďalej „obchodník s cennými papiermi“), ako obhospodarovateľom uzavretá Zmluva o riadení portfólia podľa ust. § 43 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „Zmluva“), predmetom ktorej podľa článku I. bod 2 Zmluvy bol záväzok obchodníka s cennými papiermi hospodáriť s portfóliom Družstva, pravidelne sledovať a vyhodnocovať spravované portfólio, obstarávať predaj cenných papierov z portfólia, nákup cenných papierov a prvé nadobudnutie cenných papierov od emitenta do portfólia Družstva, v súlade so schválenými prospektami

investícií, uschovávať a spravovať cenné papiere nachádzajúce sa v portfóliu Družstva, uskutočňovať optimalizáciu a taktické zmeny v portfóliu Družstva a poskytovať mu konzultácie a finančné analýzy, pričom podľa Prílohy č. 2 k Zmluve sa obchodník s cennými papiermi zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia Družstva vo výške 8 % ročne.

13.

Medzi stranami nebolo sporným, že po výpovedi Zmluvy zo dňa 30. marca 2010 zo strany obchodníka s cennými papiermi, Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2010, č. ODT-8305-5/2010, odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 1. marca 2011, č. GUV - 274/2011 (ďalej „rozhodnutie o odobratí povolenia“) a rozhodnutím zo dňa 30. mája 2011, č. ODT-10890-4/2010, Národná banka Slovenska zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt (ďalej „rozhodnutie o zákaze činnosti“) podľa ust. § 144 ods. 4 písm. c) zák. č. 566/2001 Z. z. z dôvodu porušenia § 129 ods. 3 v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b), c), h) zák. č. 566/2001 Z. z. a ust. § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zák. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch“).

14.

V posudzovanej veci sa žalobca žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 30. decembra 2011 v spojení s doplneným návrhom podaným na prvoinštančný súd dňa 08. 11. 2013 domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu škodu v sume 17. 757, 55 eur s 9, 25 % úrokom z omeškania ročne od 19. apríla 2011 do zaplatenia, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska, špecifikovanom v podanej žalobe, ktorý spočíval v tom, že Národná banka Slovenska oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investícií Družstva, keď Družstvo porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b), c), h) a ust. § 125c ods. 1 v spojení s ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a Národná banka Slovenska zasiahla až v máji 2011, kedy vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti, zakázala Družstvu činnosť, hoci neaktuálnosť Prospektu investícií bola už od 31. decembra 2006, v prijatí nedostatočných opatrení zo strany Národnej banky Slovenska po 24. auguste 2007, kedy pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia, má portfólio nedostatočne rozložené, t. j., že Družstvo malo všetky získané peňažné prostriedky investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom s cennými papiermi, pričom rizikovosť rozloženia portfólia je jedným z najdôležitejších ukazovateľov, ktoré Národná banka Slovenska pri výkone dohľadu sleduje a má sledovať, Národná banka Slovenska prijala od 20. augusta 2008 do 04. marca 2011, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o odobratí povolenia, nedostatočné opatrenia a zapríčinila, že žalobca nemohol rozpoznať riziko svojej investície už skôr, najmä po zisteniach, že obchodník s cennými papiermi poskytol Družstvu investičnú službu, ktorú mu poskytovať nemohol.

15.

V posudzovanej veci sa žalobca voči štátu domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej „zák. č. 514/2003 Z. z.“).

16.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody je ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

17.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

18.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, ktorý zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 9 bližšie vysvetľuje tak, že za nesprávny úradný postup je potrebné považovať aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu, môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a preto je potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

19.

Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z. z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, pričom otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi ako ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

20.

Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda, aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala a existenciu príčinnej súvislosti zisťuje súd, ktorý so

zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada.

21.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

22.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

23.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že škoda ako kategória občianskeho práva sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, t. j. všeobecným ekvivalentom a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, teda poskytnutím predovšetkým peňazí. Skutočnou škodou (damnum emergens) sa rozumie ujma, ktorá musí spočívať v zmenšení majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Podľa ustanovenia odseku 1 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nenastalom zväčšení (rozmnožení) majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí, nebyť škodnej udalosti. Poškodený je povinný vznik škody preukázať, v súdnom konaní ho preto zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla.

24.

Nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup Národnej banky Slovenska v preskúmvanej veci bol nesprávny, je normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že Národná banka Slovenska tento postup nezachovala s tým, že v posudzovanej veci mal nesprávny úradný postup žalovaného spočívať aj v tom, že Národná banka Slovenska oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investícií Družstva.

25.

Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné uviesť, že ak v posudzovanej veci úradným postupom je postup Národnej banky Slovenska ako orgánu štátu súvisiaci s výkonom štátnej (verejnej) moci, ktorý sa dotýka žalobcu, predovšetkým jej individuálnych práv a povinností, tak neobstojí jeho námietka spočívajúca v tvrdení, že povinnosťou Národnej banky Slovenska bolo dohliadať na aktualizáciu Prospektu investícií.

26.

Povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola Družstvu uložená s účinnosťou až od 01. januára 2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch v spojení s ust. § 125c ods. 1. zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, a preto sa na Národnú banku Slovenska nemohla vzťahovať povinnosť dohliadať na aktuálnosť Prospektu investícií realizovaných pred týmto dátumom, t. j. pred 01. januárom 2009, z čoho vyplýva, že ak v rozhodnom období, t. j. do novelizácie zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch vykonanej zák. č. 558/2008 Z. z., neexistovala samotná povinnosť Družstva aktualizovať Prospekt investícií, je z povahy veci vylúčený dohľad zo strany Národnej banky Slovenska v tomto smere z dôvodu, že nebolo možné kontrolovať povinnosť, ktorá sama o sebe v rozhodnom čase ani neexistovala.

27.

Odvolačný súd považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície až od 01. júna 2010, kedy boli novelou ustanovenia § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, vykonanej zák. č. 129/2010 Z. z. rozšírené povinnosti družstva a preto pokiaľ Družstvo od 31. decembra 2006 do 01. júna 2010 zo zákona takúto povinnosť nemalo, nemohla Národná banka Slovenska skúmať ani túto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu, keď Družstvo samo o sebe nebolo povinné Prospekt investície dodržiavať.

28.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu o povinnosti Národnej banky Slovenska v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti, a preto ani Národnej banke Slovenska z neho nevyplývala povinnosť, ktorá by jej ako povinnému subjektu takúto povinnosť ukladala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadnuť, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Národnej banky Slovenska a štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Národnej banky Slovenska iba v prípade, ak by sa jeho postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobcu, ktorý však nemôže vychádzať z toho, ako takýto postup žalobca vyhodnotil, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť Národnej banke Slovenska pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom vyplývajú zo zákona, čo je proporcionálne s tým, že nemožno poskytovať ochranu štátnemu orgánu, ktorý si prisvojil pri aplikácii zákona viac práv.

29.

Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva, čiže riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c/ Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená, a žalobca si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musel byť vedomý, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť, čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi s tým, že až do rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 21. decembra 2010, č. ODT-8305-5/2010, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 01. marca 2011, č. GUV - 274/2011, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Národnou bankou Slovenska a činnosť Družstva, ktorého bol žalobca v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania; a zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobcovi.

30.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu o nedostatočných opatreniach Národnej banky Slovenska na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, nakoľko odhliadnuc od aktívneho prístupu Národnej banky Slovenska k obchodníkovi s cennými papiermi, preukázaného jej rozhodnutím zo dňa 08. januára 2008, č. OPK - 9750/3/2007, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16. 596, 96 eur (500. 000,- Sk), kedy po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie Bankovou radou Národnej banky Slovenska, opätovne rozhodnutím zo dňa 20. augusta 2008, č. OPK-9750-5/2007, uložila obchodníkovi

s cennými papiermi pokutu vo výške 9. 958, 18 eur (300. 000,- Sk) a následne rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2010, č. ODT-8305-5/2010, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť nasledovné.

31.

Žalobca sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia veci; keď takéto hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť v obsahu rozhodnutí Národnej banky Slovenska, nakoľko nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

32.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že Národná banka Slovenska svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zák. č. 514/2003 Z. z.

33.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že postup Národnej banky Slovenska bol v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a preto pokiaľ Národná banka Slovenska zisťovala podmienky a predpoklady pre vydanie vyššie uvedených rozhodnutí, za týmto účelom nepochybné zhromažďovala podklady (dôkazy), hodnotila zistené skutočnosti, tieto právne posúdila a iné opatrenia, ktoré od Národnej banky Slovenska žalobca očakával a namietal ich nedostatočnosť, nemôžu byť na ujmu žalovaného. V daných prípadoch išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutí a prípadné nesprávnosti a vady pri tomto zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie, pričom žalobca v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie vytýkal len nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska a pochybenia, či nedostatky spočívajúce v tom, že Národná banka Slovenska pred svojím rozhodnutím nesprávne (nedostatočne) vyhodnotila podmienky pre jeho vydanie, je možné posudzovať v rámci tzv. nezákonného rozhodnutia. Všetky uvedené rozhodnutia však boli vydané v súlade so zákonom, neboli zrušené a majú povahu tzv. zákonného rozhodnutia s tým, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup žalovaného v konaní nepreukázal s poukazom na skutočnosť, že nedostatočnosť opatrení prijatých Národnou bankou Slovenska, podľa názoru žalobcu, bez opory v zákone, podľa jej subjektívneho presvedčenia, sa nemusia vždy legitímne zhodovať s objektívnou realitou.

34.

V súvislosti s vyhlásením konkurzu uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2011, č. k. 3K/95/2010 - 21, právoplatným dňa 05. mája 2011 na majetok Družstva ako úpadcu, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči žalovanému môže byť v občianskom súdom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní; a nakoľko si žalobca pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu uplatnil v konkurznom konaní, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Nárok na náhradu škody od štátu by mohol žalobca úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal jej vydania v konkurznom konaní, nakoľko existencia pohľadávky uplatnená v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou konkurzu.

35.

Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci nie je daný ani ďalší predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody (analogicky rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 31. mája 2006, sp. zn. 4 Cdo 199/2005, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz/110/84, publikované pod č. 4/87 vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je stále použiteľné).

36.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, týkajúcou sa procesného pochybenia súdu prvej inštancie, ktorý na pojednávaní nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predpísaným spôsobom, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní pred prvoinštančným súdom zo dňa 08. 04. 2014 vyplýva, že súd prvej inštancie strany sporu riadne oboznámil s obsahom listinných dôkazov a vyjadrení, nachádzajúcich sa v spise v súlade s ustanovením § 119 ods. 5 O. s. p., ktorý bol účinný v čase vydania napadnutého rozsudku.

37.

Odvolačný súd však vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. februára 2017, sp. zn. 6 Cdo 66/2016, 6 Cdo 67/2016 považuje za nevyhnutné uviesť, že Európsky súd pre ľudské práva vo veci E. proti A. P., na ktorý dovolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal, nevysvetlil, prečo vo vzťahu k Slovenskej republike rozhodol v skutkovo a právne rovnakej situácii inak, ako proti Českej republike napr. dňa 14. 12. 2010, č. 24880/05 vo Z. L. I. Z.. Č. P., dňa 29. 03. 2011, č. 17696/07 vo veci B. Č. Z.. Č. P., dňa 29. 03. 2011, č. 9965/08 vo Z. Z. M. Z.. Č. P., v ktorých dospel k záveru, že práva sťažovateľov nedoručením vyjadrenia protistrany k ich vyjadreniu porušené neboli, t. j. sťažovatelia úspešní neboli a ich práva neboli porušené nedoručením vyjadrenia protistrany k ich odvolaniu, pričom odvolací považuje za potrebné poukázať na ust. § 193 ods. 1 veta druhá CSP (§ 135 ods. 1 veta druhá O. s. p., účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu rozsudkom, ktorý dovolací súd zrušil), podľa ktorého je súd viazaný (o. i.) rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týka základných ľudských práv; keď v čase rozhodovania odvolacieho súdu v poradí prvým rozsudkom (v roku 2015) sa odvolací súd dôsledne riadil týmto ustanovením a rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach L. I. Z.. Č. P., B. Č. Z.. Č. P. Q. Z. I. M. Z.. Č. P. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom uznesení nevysvetlil, prečo súdy v Slovenskej republike nemôžu postupovať podľa iných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad vyššie citované rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva proti Českej republike).

38.

Zároveň považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6 Cdo 66/2016, 6 Cdo 67/2016) je v rozpore s iným rozhodnutím (uznesením) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 01. 2015, sp. zn. 6 Cdo 273/2014, ako aj s rozsudkom zo dňa 06. 08. 2008, sp. zn. 6 Sžo 15/2008, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na to, „že rozhodnutie správneho orgánu sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Z toho vyplýva všeobecný záver, že ak by aj súd považoval konanie súdu prvého stupňa za pochybenie, potom treba mať na pamäti, že zrušenie rozhodnutia pri pochybení, ktoré nemá vplyv na zákonnosť postupu, alebo rozhodnutia súdu, nemá za cieľ, aby sa formálne zopakoval postup, ktorý by viedol k takému istému meritórnemu rozhodnutiu“.

39.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 CSP aj v celom rozsahu poukazuje a preto tento rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

40.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).